

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Michala Bobka a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Ing. D. K.**, zastoupen Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I)** CETIN a. s., se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **II)** EG.D, a. s., se sídlem Lidická 1873/36, Brno, **III)** Město Vyškov, se sídlem Masarykovo náměstí 108/1, Vyškov, **IV)** M. K., **V)** J. S., **VI)** Z. S., v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2022, č. j. 31 A 197/2020-121,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Františka Korbela, Ph.D., advokáta se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci se Nejvyšší správní soud (dále „NSS“) zabývá otázkou, zda je možné požadavek napojení stavebního pozemku na veřejně přístupnou pozemní komunikaci podle § 20 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), splnit i prostřednictvím neveřejné účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), propojující dotčený stavební pozemek s veřejně přístupnou komunikací.

[2] Žalobce požádal dne 31. 10. 2018 o vydání územního rozhodnutí o umístění záměru, v jehož rámci se nalézal rovněž stavební objekt *SO 01 sjezd a účelová neveřejná komunikace*. Stavební úřad původně žádosti vyhověl rozhodnutím ze dne 5. 12. 2019, č. j. MV 95561/2019, sp. zn. MV69773/2018/SÚ/Mo, které však žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 3. 2020, č. j. JMK 47232/2020, sp. zn. S-JMK 23007/2020 OÚPSŘ, zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Žalovaný dospěl k závěru, že s ohledem na záměr vystavět 4 rodinné domy nemůže být navrhovaná komunikace účelovou neveřejnou komunikací, nýbrž se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Následně stavební úřad proto žádost žalobce zamítl, zejména pro rozpor s § 90 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona o územním plánování a stavebním řádu, a § 22 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. z důvodu nedodržení minimální šíře veřejného prostranství, jehož součástí je pozemní komunikace (navrhovaná komunikace má šíři 4 m, zatímco vyhláška předepisuje šíři veřejného prostranství minimálně 6,5 m). Podané odvolání poté zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 9. 2020, č. j. JMK 135617/2020, sp. zn. S-JMK 109735/2020 OÚPSŘ. V něm setrval na svých závěrech, že na základě platné právní úpravy je nepochybné, že každý pozemek či stavební pozemek musí být bezprostředně napojen na veřejně přístupnou pozemní komunikaci.

[3] K podané žalobě vydal Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) dne 31. 5. 2022 v záhlaví označený rozsudek, jímž rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle krajského soudu je nutné vždy posoudit konkrétní záměr a všechny zjištěné okolnosti, nikoliv paušálně dovodit, že jelikož se jedná o dopravní napojení čtyř rodinných domů, *a priori* se jedná o veřejnou pozemní komunikaci, přičemž její považování za soukromou účelovou komunikaci by vedlo k nesplnění požadavku na napojení daných rodinných domů na veřejnou pozemní komunikaci. Při absenci explicitního zákonného požadavku na „bezprostřední“ dopravní napojení totiž nelze odhlédnout od individuálních skutkových okolností jednotlivého případu. Podle krajského soudu si přitom lze za určité situace představit jako možné i řešení napojení na veřejně přístupnou komunikaci prostřednictvím účelové neveřejné komunikace. Žalovaný však svůj závěr založil na uvedeném paušálním konstatování, že „pokud má tedy předmětná Stavba sloužit pro dopravní napojení plánované výstavby více rodinných domů, nemůže se jednat o účelovou komunikaci neveřejnou, nýbrž zcela jednoznačně o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, byť na soukromých pozemcích ...“.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Rozsudek krajského soudu napadá žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Její důvody spatřuje v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Navrhuje, aby NSS zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel namítá, že odůvodnění napadeného rozsudku je nedostatečné, a tudíž nepřezkoumatelné. Krajský soud jednoznačně neodůvodnil konkrétní pochybení stěžovatele ani nevyslovil objektivní právní argumentaci směřující k nápravě takového pochybení. Stěžovatel poukázal na strany 6 až 12 svého rozhodnutí, na nichž se měl podrobně zabývat charakterem navrhované účelové komunikace, stejně jako možným

pokračování

splněním podmínky dopravního napojení budoucích rodinných domů na veřejnou pozemní komunikaci jejím prostřednictvím, jak rozsudek krajského soudu vyžaduje. Setrvává přitom na závěru, že *napojení na veřejně přístupnou* pozemní komunikaci musí být *bezprostřední*, což dokládá odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2016, sp. zn. 9 A 42/2013, který byl potvrzen rozsudkem NSS ze dne 27. 9. 2017, sp. zn. 1 As 166/2016. Podle názoru stěžovatele proto komunikace v dotčeném stavebním záměru (jež má vést ke čtyřem rodinným domům) nemůže být ze své podstaty neveřejná, nýbrž pouze veřejná, u níž může až následně dojít k omezení veřejného přístupu podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Podle názoru stěžovatele je snahou žalobce obejít pravidla stanovená v § 20 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Pokud by byla komunikace od počátku neveřejná, bude podle stěžovatele potlačen požadavek jejího posouzení z hlediska plynulosti a bezpečnosti provozu. Odkazy krajského soudu na „soukromou“ účelovou komunikaci nepovažuje stěžovatel za určující, neboť soukromá účelová komunikace může být jak veřejná, tak i neveřejná. Stěžovatel poukázal i na to, že se krajský soud vůbec nezabýval argumentací údajného nenaplnění pojmových znaků veřejně přístupné účelové komunikace, s níž se ve svém rozhodnutí řádně vypořádal. Stejně tak upozornil na skutečnost, že otázku možného přídatného spoluvlastnictví pozemní komunikace žalobce vyslovil až v žalobě.

[6] Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že se ztotožňuje s právním názorem krajského soudu. Navrhl zamítnout kasační stížnost jako nedůvodnou a uložit stěžovateli povinnost nahradit mu náklady řízení o kasační stížnosti. Žalobce upozornil, že požadavek „bezprostřednosti“ napojení explicitně neplyne z žádného právního předpisu. Stěžovatelem dovolávaný rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 166/2016-41 se týkal odlišné situace (řízení o žádosti o dělení pozemku). Navržená komunikace přitom dle něj zajišťuje dopravní napojení budoucího záměru žalobce (výstavba rodinných domů) na veřejně přístupnou komunikaci. Splnění podmínek dle § 20 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je hlavním účelem a smyslem realizace Objektu 01 (včetně komunikace). Dále uvedl, že již žádost počítala s tím, že se bude jednat o účelovou komunikaci v uzavřeném prostoru nebo objektu ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, která není veřejně přístupná.

[7] Vyjádření zaslaly rovněž osoby zúčastněné na řízení IV a V. Poukázaly na nedostatečné zajištění bezpečnosti při míjení vozidel z důvodu malé šířky plánované komunikace (4 m) a na nevypořádání výhrad k možnému dopadu komunikace na statiku přilehlé nemovitosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] NSS se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že kasační stížnost je přípustná. Následně přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti. Neshledal přitom vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] NSS se nejprve zabýval námitkou *nepřezkoumatelnosti* napadeného rozsudku. Vlastní přezkum je totiž možný pouze za předpokladu, že rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Stěžovatel konkrétně namítá, že odůvodnění napadeného rozsudku není dostatečné, neboť krajský soud jednoznačně neodůvodnil konkrétní pochybení stěžovatele ani nevyslovil objektivní právní argumentaci směřující k nápravě takového pochybení.

[11] Tato námitka však není důvodná. Z judikatury NSS plyne, že za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je poté založena na nedostatku důvodů skutkových, o něž soud opírá své rozhodovací důvody, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí (např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Aby tedy bylo rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při jejich posuzování, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (rozsudky NSS ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45).

[12] Těmto požadavkům napadený rozsudek dostál. Jeho výrok je jednoznačný, přičemž z jeho odůvodnění je patrné, jaké skutečnosti vzal krajský soud za rozhodné a jaké důvody jej vedly k jím dosaženému závěru. Pochybení stěžovatele a jeho odůvodnění je jasně vymezeno v bodech 20 a 22 napadeného rozsudku. Z nich plyne, že pochybení spočívá v učinění klíčového a dosti kategorického závěru, že jelikož se jedná o dopravní napojení plánovaných čtyř rodinných domů, musí se jednat o veřejnou pozemní komunikaci, neboť její považování za neveřejnou komunikaci by nesplnilo požadavky napojení dotčených rodinných domů na veřejně přístupnou pozemní komunikaci dle § 20 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Stejně tak z těchto bodů a rovněž z bodu 23 napadeného rozsudku jednoznačně plyne, jak má uvedené pochybení žalovaný napravit: posouzením konkrétního záměru, nicméně nikoliv na základě východiska, že by podmínka dopravního napojení na veřejnou pozemní komunikaci nemohla pojmově být naplněna zřízením neveřejné účelové komunikace. Nepřezkoumatelnost konečně nezakládá ani nevypořádání všech zbylých námitek a otázek krajským soudem, jelikož důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného byl již dán shledáním výše uvedeného pochybení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2010, sp. zn. 7 Afs 15/2010). Námitkám stěžovatele, že je odůvodnění rozsudku nedostatečné, tudíž nelze přisvědčit.

[13] Stěžovatel dále namítá, že se již otázkami, které vyžaduje napadený rozsudek, podrobně zabýval. Učinit tak měl na stranách 6 až 12 svého rozhodnutí. Ani s touto námitkou se nicméně NSS neztotožnil. Na uvedených stranách se sice žalovaný skutečně věnuje charakteru navrhované účelové komunikace a otázkou jejího napojení na veřejně přístupnou pozemní komunikaci, toto posouzení však neodpovídá požadavkům napadeného rozsudku. Celé individuální posouzení vychází z vytýkaného paušalizujícího konstatování, podle něhož s ohledem na záměr vystavět čtyři rodinné domy nemůže být komunikace, která je předmětem záměru v projednávané věci, účelovou neveřejnou

pokračování

komunikací, nýbrž se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Právě v učinění tohoto klíčového kategorického závěru spočívá podle krajského soudu pochybení, pro které bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno. Ani tato kasační námitka proto není důvodná.

[14] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezakládají ani odkazy krajského soudu na „soukromou“ účelovou komunikaci. Nic uvedené v odůvodnění napadeného rozsudku totiž nenasvědčuje tomu, že by krajský soud odkazoval na soukromé vlastnictví pozemní komunikace, na což upozorňuje stěžovatel. Ze závěru učiněného v bodě 22 *in fine* napadeného rozsudku je naopak zřejmé, že krajský soud soukromou účelovou komunikaci ztotožňuje s komunikací neveřejnou. Jako soukromou tedy chápe neveřejnou povahu účelové komunikace (veřejně nepřístupnou), nikoli vlastnictví pozemní komunikace (resp. pozemku) soukromou osobou.

[15] Stejně tak není vadou ani stěžovatelem namítaná skutečnost, že se krajský soud blíže nevěnoval posouzení pojmových znaků veřejné účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích ze strany stěžovatele. Pochybením, pro které krajský soud rozhodnutí žalovaného v projednávané věci zrušil, je totiž nedostatečné posouzení skutečného charakteru a účelu navrhované účelové komunikace, jež má být podle záměru žalobce neveřejná. Neveřejná přitom může být účelová komunikace již ze samotného zákona, pokud se nachází v uzavřeném prostoru či objektu podle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Tehdy je veřejnosti přístupná jen v rozsahu a způsobem, který stanoví jeho vlastník nebo provozovatel.

[16] NSS následně přistoupil k *věcnému posouzení* nastolené *právní otázky* a vyhodnocení správnosti závěru krajského soudu. Ztotožnil se přitom s názorem krajského soudu. Není možné kategoricky tvrdit, jak tak činí stěžovatel, že každý jednotlivý pozemek musí být přímo a samostatně napojen na veřejně přístupnou pozemní komunikaci. Lze představit situace, kdy může být splnění požadavku napojení na veřejně přístupnou účelovou komunikaci naplněno rovněž prostřednictvím neveřejné účelové komunikace.

[17] Podle § 20 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se stavební pozemek vždy vymezuje tak, aby svými vlastnostmi, zejména velikostí, polohou, plošným a prostorovým uspořádáním a základovými poměry, umožňoval umístění, realizaci a užívání stavby pro navrhovaný účel a aby byl dopravně *napojen* na kapacitně vyhovující *veřejně přístupnou* pozemní komunikaci. Jak korektně poznamenal již krajský soud, citované ustanovení neuvádí, že toto dopravní napojení stavebního pozemku musí být *bezprostřední* (tedy ve smyslu, že každý pozemek, aby mohl být samostatným pozemkem, musí vlastně přímo sousedit – anebo jím musí procházet – veřejně přístupná pozemní komunikace).

[18] Požadavek bezprostředního napojení (stavebního) pozemku podtrhla judikatura pro případy rozhodování o *dělení pozemků* (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2016, č. j. 9 A 42/2013-45, a následný rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 166/2016-38). V této judikatuře formulovaný závěr o potřebě bezprostředního a trvalého napojení na veřejně přístupnou pozemní komunikaci nicméně nelze chápat absolutně, nýbrž v kontextu smyslu právní úpravy a okolností věci, v níž byl tento závěr vysloven. V rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 166/2016-38, NSS konkrétně konstatoval, že „*smyslem ... je zajištění vzniku pouze takových pozemků, které budou trvale*

přístupné ... je [tudíž] ve veřejném zájmu omezit vznik pozemků, které by se v budoucnu mohly stát nepřístupnými[,] a bylo by proto nutné zasahovat do vlastnického práva jiných vlastníků“. Uvedený smysl a účel právní úpravy však neznámá, že přístup k veřejné účelové komunikaci nemůže být zajištěn prostřednictvím neveřejné účelové komunikace. Účelem zřízení neveřejné komunikace totiž může být právě splnění požadavku na zajištění *trvalého přístupu* určitých pozemků k veřejně přístupné účelové komunikaci, jako je tomu i u záměru v projednávané věci. Pokud taková účelová komunikace vznikne, bude plnit přesně tento účel, a to ačkoli bude neveřejná. Neveřejnou přitom může být pozemní komunikace již ze samého zákona, pokud bude zřízena „v uzavřeném prostoru nebo objektu“ ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích.

[19] Jak navíc plyne z rozsudku NSS ze dne 12. 7. 2018, č. j. 10 As 193/2016-34, v uzavřeném prostoru, v němž je neveřejná účelová komunikace umístěna, může vlastnit nemovitost i více osob. Vlastnictví nemovitostí v uzavřeném prostoru či objektu více osobami tudíž neznámá, že se v něm umístěná účelová komunikace stává veřejnou. Na jejím nedostatečném potenciálu veřejného užívání se totiž z důvodu uzavřenosti prostoru či objektu nic nemění. Existence více nemovitostí v uzavřeném prostoru, vlastněných různými osobami, tak stejnou logikou nemůže automaticky znamenat ani to, že požadavek na přímé a trvalé napojení těchto pozemků na veřejně přístupnou účelovou komunikaci nelze splnit prostřednictvím komunikace v tomto uzavřeném prostoru umístěné. U ní přitom vlastník uzavřeného prostoru či objektu nemusí povolit veřejný přístup (§ 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích).

[20] Mezi případy dělení pozemků, na které výše uvedená judikatura dopadá, a právě projednávanou věcí navíc existují zásadní skutkové odlišnosti. V prvním případě šlo o *dělení pozemků*, kde u nových pozemků nebyl zajištěn přístup na veřejně přístupnou pozemní komunikaci, či takový přístup měl být zajištěn pouze prostřednictvím věcného břemene přes cizí pozemek. Naproti tomu v projednávané věci má být zřízena účelová komunikace, jejímž *účelem* je právě *zajistit přístup* k veřejně přístupné pozemní komunikaci. Veřejný zájem, z něhož NSS v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 166/2016-38, dovodil požadavek na bezprostřední přístup, proto nemůže bránit realizaci projektu, jehož samotným účelem je zajistit přesně takový bezprostřední a trvalý přístup pro pozemky, které se mohou nacházet v uzavřeném prostoru či objektu.

[21] Opačný závěr nemůže bez dalšího odůvodnit ani potenciální riziko možného odstranění účelové komunikace jejím vlastníkem v budoucnu. Vlastnictví neveřejné účelové komunikace totiž může být uspořádáno způsobem, který všem pozemkům nacházejícím se v uzavřeném prostoru či objektu zajistí trvalou možnost využívání účelové komunikace k jejímu účelu (propojení těchto pozemků na veřejně přístupnou komunikaci). K tomu může sloužit např. oběma účastníky řízení zmíněné přídatné spoluvlastnictví. Námitku stěžovatele, že otázku přídatného spoluvlastnictví zmínil žalobce až v žalobě, přitom NSS nepovažuje za relevantní. Právě možnost zřízení přídatného spoluvlastnictví účelové komunikace totiž ukazuje, že není správný paušalizující závěr žalovaného o nemožnosti považovat účelovou komunikaci za neveřejnou z důvodu jejího napojení na více pozemků. Ačkoli se jedná o institut soukromého práva, zákon v jeho případě výslovně zakazuje přídatné spoluvlastnictví zrušit, dokud trvá jeho účel (srov. § 1229 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve

pokračování

znění pozdějších předpisů). Tím přitom může být právě přístup určitých pozemků k veřejně přístupné pozemní komunikaci.

[22] Vzhledem k uvedeným důvodům je tedy zřejmé, že klíčový právní závěr stěžovatele, na kterém vystavěl své rozhodnutí ve věci samé, je nesprávný. Není pravdou, že dopravní napojení na veřejně přístupnou pozemní komunikaci ve smyslu § 20 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. může být naplněno vlastně jenom jinou veřejně přístupnou komunikací, která z povahy věci, pokud vede k vícero pozemkům, nemůže být neveřejná. Judikaturou vyslovený požadavek na *bezprostřednost* a *trvalost* podobného napojení musí být chápán v kontextu, v jakém byl vysloven, a svázán účelem, pro který byl vysloven: tedy aby byla zajištěna odpovídající míra stálého a přiměřeného přístupu k pozemkům, která typicky nebude dána při dělení pozemků, kdy by přístup k veřejně přístupné pozemní komunikaci byl zajištěn pouze smluvně či věcným břemenem, v každém případě však překérně, tedy nikoliv trvale a bezprostředně (srov. rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 166/2016-38, bod 24). Správný je naopak závěr krajského soudu, podle něhož paušalizující východisko stěžovatele není příléhavé. Nutné je vždy posoudit konkrétní záměr a individuální okolnosti případu. Námitka nezákonnosti napadeného rozsudku z důvodu nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem proto není důvodná.

[23] Uvedenou vadu rozhodnutí žalovaného nemohou v rámci nyní projednávané kasační stížnosti zhojit ani zbylé námitky stěžovatele a vyjádření osob zúčastněných na řízení, jež se týkají možné snahy žalobce obejít pravidla stanovená v § 20 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., otázku zajištění plynulosti a bezpečnosti provozu na plánované pozemní komunikaci, především problematiku bezpečného sjezdu a výjezdu vozidel z navrhované komunikace na silnici II. třídy II/430, včetně zajištění bezpečnosti provozu chodců a cyklistů na dané komunikaci se pohybujících, stejně jako namítaná bezprostřední blízkost navrhované komunikace k sousedícímu rodinnému domu a z toho plynoucí možný negativní dopad na existující zástavbu. Ani krajský soud, *a fortiori* soud kasační, se těmito námitkami v rámci tohoto řízení nezabýval a zabývat nemohl. Všechny tyto okolnosti přísluší nejprve důkladně posoudit žalovanému, jenž nyní bude o záměru žalobce znovu rozhodovat. V dalším řízení však již nelze rozhodnutí odůvodnit paušalizujícím konstatováním o nutně veřejné povaze účelové komunikace s ohledem na její plánované napojení na čtyři rodinné domy. Naopak bude třeba zohlednit a blíže posoudit individuální okolnosti daného záměru.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Z výše uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení rozhodl NSS podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu odměny zástupce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Za tento úkon mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. NSS nepřiznal náhradu odměny za blíže nespecifikovanou další poradu s klientem přesahující jednu hodinu, neboť žalobce neosvětlil její potřebnost v situaci, kdy je stejný právní zástupce, který stěžovatele

zastupoval již v řízení před krajským soudem, pověřen formulací vyjádření ke kasační stížnosti, týkajících se otázek právních. Náhrada hotových výdajů činí za každý učiněný úkon podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, byla celková výše nákladů zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 714 Kč. Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tak činí celkem 4 114 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen uhradit v soudem stanovené třicetidenní lhůtě. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, proto jim žádné právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2022

David Hipšr
předseda senátu